

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΤΕΡΓΩΝ ΤΗΣ ΓΟΥΪ'ΑΝΗΣ

Η ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΑΣΣΟΥ ΤΩΝ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ

Τὰ ἐγκλήματα τοῦ ἀρχηγοῦ μιᾶς συμμορίας. Ἡ καταδίκη του σὲ ισόβια δεσμά. Μιὰ ἐπικίνδυνη γνωριμία. Ἡ δραπέτευσις δυὸ καταδίκων ἀπὸ τὰ κάτεργα. Ὁ πλούσιος ζωέμπορος τοῦ Σαιν—Μωράν καὶ ὁ παράξενος σύντροφός του. κλπ.

Η γαλλικὲς ἐφημερίδες, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, ἀνέφεραν ὅλες τὶς λεπτομέρειες μιᾶς παράξενης, ὅσο καὶ ἀπίστευτης ἱστορίας, ἢ ὅποια μοιάζει μᾶλλον μ' ἓνα καλογραμμένο σενάριο. Ἴσως δὲ νὰ μὴν τὴν ἐπίστευε κανεὶς, ὅτι ἦταν ἀληθινὴ ἂν δὲν συνέβαινε στὰ κέντρα τῆς Γουϊάνης καὶ δὲν εἶχε ὡς ἥρωα τὸν ἀρχηγὸ τῆς λωποδυτικῆς σπεύρας τῆς Βιλέτ!

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, πρὸ εἴκοσι ἀκριβῶς χρόνων, εἶχε τρομοκρατήσῃ ὅλη τὴν Γαλλία μὲ τὰ σατανικὰ κόλπα του καὶ τὶς ἀνατριχιαστικὰς του δολοφονίας. Ἐν τούτοις, κατάρθωνε νὰ παραμῆνῃ ἀσύλληπτος. Μιὰ μέρα, ὅμως, ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα λαγωνικά τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας τὸν ἀνεγνώρισε τυχαίως σ' ἓνα νυχτερινὸ κέντρο, τὸν κατεδίωξε καὶ κατάφερε νὰ τὸν συλλάβῃ.

Ἡ δίκη του, φυσικὰ, ἀναστάτωσε κυριολεκτικῶς τὸ Παρίσι καὶ ἡ ἐφημερίδες ἐθγάζαν κάθε τόσο ἐκτάκτους ἐκδόσεις πού περιείχον τὰ πρακτικὰ τοῦ κακουργιοδικείου. Ὅλοι τότε εἶχαν ἀνατριχιάσει ἀπὸ τὶς ἄγριες κι' ἀπαίσιες τραγωδίες πού εἶχε δημιουργήσει αὐτὸς ὁ ἀρχισυμμορίτης καὶ δὲν δίστασαν νὰ ζητήσουν τὴν καταδίκη του σὲ θάνατο. Μὰ οἱ δικασταὶ δὲν εἶχαν στὰ χέρια τους ἀρκετὰ ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν παραδειγματικὰ. Καὶ γιὰ νὰ εἶνε ἡσυχοὶ μὲ τὴν συνείδησί τους, τὸν ἔστειλαν νὰ περάσῃ στὴν Κόλασι τῆς Γουϊάνης τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του.

Ἐκεῖ πέρα ὅμως ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐγκληματιῶν τῆς Βιλέτ εἶδει μιὰ φρόνιμη καὶ ἐκπληκτικὰ καλὴ διαγωγή. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τοῦ εἶχε κάμει καλὸ αὐτὴ ἡ καταδίκη του. Ἦταν ὁ πιὸ ἡσυχος καὶ ὁ πιὸ ἐργατικὸς ἀπὸ τοὺς φυλακισμένους. Ποτὲ δὲν παραπονιόταν γιὰ τίποτε καὶ μάλιστα βοηθοῦσε τοὺς φύλακες στὸ δύσκολο ἔργο τους.

Μετὰ δέκα χρόνια, ὁ διάσημος αὐτὸς ἐγκληματίας εἶχε γίνῃ ἓνας ἅγιος ἄνθρωπος καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη κι' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ διοικητοῦ τῆς Γουϊάνης. Γιὰ νὰ τὸν ἀνταμείψουν λοιπὸν γιὰ τὴν διαγωγή του, τὸν ἄφησαν νὰ κυκλοφορῇ ἐλεύθερα στοὺς καταυλισμοὺς τῶν καταδίκων καὶ νὰ κοιμᾶται ἐντελῶς μόνος του σὲ μιὰ μικρὴ καλύβη τοῦ Μαρονί.

Ὁ ἐγκληματίας ἄλλωστε ἐκτελοῦσε τώρα καὶ χρέη ἐπόπτου τῶν φυλακισμένων. Αὐτοὺς τοὺς ὠδηγοῦσε στὴν κοπιαστικὴ ἐργασία τους καὶ τοὺς ἐπέβλεπε. Πολλοί, φυσικὰ, ἀπὸ τοὺς σύντροφους του γιὰ νὰ γλυτώνουν τὰ βασανιστήρια ἀγωνίζονταν νὰ πιάσουν φιλία μαζί του. Ἐνας δὲ ἀπὸ αὐτούς, ὁ κατάδικος «10.801» κατάφερε νὰ κερδίσῃ τὴν συμπάθειά του καὶ νὰ τὸν κἀνῃ φίλο του. Ἔτσι ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπεύρας τῆς Βιλέτ ζήτησε ἀπὸ τὸν διοικητὴ νὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὸν «10.801» στὴν καλύβη του γιὰ νὰ ἔχη μιὰ συντροφιά καὶ νὰ μπορῇ νὰ πῇ καὶ μιὰ κουβέντα. Κ' ἐκεῖνος δὲν τοῦ τ' ἀρνήθηκε.

Οἱ δυὸ κατάδικοι ἀρχισαν τώρα νὰ κάνουν μιὰ εὐθυμὴ ζωὴ γιὰ νὰ ξεχνοῦν τὴν κόλασι τῶν κατέργων. Ὁ «10.801» ὅμως δὲν εἶχε ξεχάσει τὶς παλιὰς ἐγκληματικὰς δόξες του καὶ διηγείτο ἓνα σωρὸ συνταρακτικὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του. Ἔτσι ἔκανε σιγά-σιγά τὸν ἀρχηγὸ τῆς σπεύρας τῆς Βιλέτ,

τὸν Ἀντρέ Λωρνιέ, νὰ θυμηθῇ τὸ ἐγκληματικὸ παρελθόν του καὶ νὰ στενοχωρῆται πού ἦταν καταδικασμένος νὰ πεθάνῃ σ' αὐτὴν τὴν ἐρημία. Καὶ τὸ εἶπε στὸν φίλο του.

— Μὴν εἶσαι κουτός, τοῦ ἀπάντησε ὁ «10.801». Μὲ τὴν ἐλευθερία πού ἔχεις μπορεῖς νὰ τὸ σκάσης μιὰ χαρὰ ἀπὸ τὸν καταυλισμὸ καὶ νὰ μὲ βοηθήσης καὶ μένα νὰ δραπετεύσω.

Ἔτσι οἱ δυὸ κατάδικοι κατέστρωσαν μέρα μὲ τὴ μέρα τὸ σχέδιο τῆς δραπετεύσεώς τους. Καὶ μιὰ νύχτα, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ, τὸ ἔσκασαν ἀπὸ τὸ Μαρονί κ' ἐξαφανίσθηκαν. Ἦταν τόσο καλοφτιαγμένο δὲ τὸ σχέδιό τους, ὥστε οἱ φύλακες νόμισαν ὅτι αὐτοὶ οἱ δυὸ κατάδικοι εἶχαν πέσει θύματα τῆς ἐκδικήσεως τῶν ἐγκληματικῶν συντρόφων τους, οἱ ὅποιοι ἀσφαλῶς τοὺς εἶχαν σκοτώσει καὶ τοὺς εἶχαν θάψῃ γιὰ νὰ κρύψουν τὸ ἐγκλήμα τους.

Ἔτσι δὲν τοὺς ἀνεζήτησαν κ' οἱ δυὸ κατάδικοι γρήγορα λησμονήθηκαν καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς παλιούς συντρόφους τῶν.

Μετὰ πέντε χρόνια ἐν τούτοις, στὸ Σαιν-Λωράν, πῆγε καὶ ἐγκατεστάθηκε ἓνας πλούσιος ζωέμπορος ἀπὸ τὴν Βραζιλία. Λεγόταν Ρενέ Ζάν καὶ φαίνονταν ἀρκετὰ πλούσιος. Ἄνοιξε ἓνα μεγάλο γραφεῖο, πῆρε ἓνα πλῆθος ὑπαλλήλων καὶ σὲ μιὰ ἀπέραντη ἔκτασι ἐγκατέστησε τὶς στάνες τῶν κοπαδιῶν του. Ἀπὸ τὸ λιμάνι δὲ τοῦ Σαιν-Λωράν ἔστειλε μὲ θαπόρικὰ στὶς διάφορες χῶρες τὰ ζῶα του κ' ἔκανε χρυσὲς δου'ε'ές. Σ' αὐτὲς τὶς ἐπιχειρήσεις του τὸν βοηθοῦσε ἓνας ὑπερβολικὰ ἐξυπνος ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ὅμως εἶχε ἐντελῶς διαφορετικὸν χαρακτήρα ἀπὸ τὸν Ρενέ. Ἐνῶ ὁ Ζάν ἦταν ἀγαθὸς ἡσυχος καὶ ὑπόδειγμα καλοῦ ἐμπόρου, ὁ συνεργάτης του ἦταν σωστός διάβολος. Βασάζιζε τοὺς ὑπαλλήλους του, ἔκλεβε τοὺς πελάτες τοῦ Ζάν καὶ

ἔφτιαχνε, ὅπως ἤθελε, αὐτοὺς τοὺς λογαριασμούς του. Μιὰ μέρα μάλιστα ὁ Ρενέ τὸν συνέλαβε τὴν ὥρα πού εἶχε διαρρήξει τὸ χρηματοκιβώτιό του καὶ εἶχε τσεπώσει ἑβδομήντα χιλιάδες φράγκα.

Ὁ Ρενέ Ζάν ἔχασε πειὰ τὴν ὑπομονή του.

— Φέρε μου γρήγορα αὐτὰ τὰ χρήματα! τοῦ φώναξε. Ἄρκετά σ' ἄφησα ὡς τώρα νὰ μὲ κλέβης!

— Ἄν ἔχης κανένα παράπονο ἐναντίον μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος, μπορεῖς νὰ τὸ πῆς στὴν ἀστυνομία.

Ὁ Ρενέ τότε τρελλὸς ἀπὸ τὸν θυμὸ του, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸν λαιμό, τὸν ἔρριξε καταγῆς καὶ τὸν ἄφησε ἀναίσθητο ἀπὸ τὸ ξύλο. Ἐπειτα τοῦ πῆρε πάλι τὰ λεφτὰ καὶ τὰ ἔκλεισε στὸ ταμειό του.

Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο ὅμως εἶχε λυτῆσει ἐξαιρετικὰ τὸν Ρενέ, ὁ ὅποιος ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, ὅταν θρῆκε τὴν εὐκαιρία, ἐδήλωσε στὸν σύντροφό του μετανοημένος:

— Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συχωρήσης πού παραφέρθηκα! Δὲν πρέπει γιὰ μερικὲς χιλιάδες φράγκα νὰ χαλάσουμε τὴν παλιὰ φιλία μας. Λυποῦμαι ἐξαιρετικὰ γιὰ ὅ,τι ἔγινε.

— Ἐννοια σου, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος, κ' ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔλαβα στὰ σοβαρὰ τὶς ἀπειλές σου. Εἶνε μερικὰ μυστικά πού μᾶς συνδέουν τόσο πολὺ καλά, ὥστε καὶ νὰ θέλης δὲν μπορεῖς

Ὁ Ἀντρέ Λωρνιέ κι' ὁ «10.801» στὰ κάτεργα τῆς Γουϊάνης

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, Ο ΒΡΑΝΑΣ Κ' Η ΓΚΑΦΦΑ ΤΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 4)

έλαττώνη, ένίσχυε και σταθεροποιούσε... Σήμερα βρίσκομαι μπροστά στη βεβαιότητα! 'Η ανακάλυψις εκείνου του κουμπιού, ήπληξε για μένα άποκάλυψις! "Όσο τερατώδες κι' άν φαίνεται το πράγμα, οί συλλογισμοί μου δέ μ' άπάτησαν...

Και μ' έξαρσι άρχισε ν' αναλύη τή σειρά όλων τών συλλογισμών, πού τόν είχαν οδηγήσει στο συμπέρασμα, ότι ό εισαγγελέας, ήταν ένοχος! Και τό μόνο πού δέν παραδεχόταν, ήταν πώς τό πειστήριο-κουμπάκι είχε πέσει, ίσως, άπ' τό χέρι του, όταν όλοι οί δικαστικοί, όλοι οί διάφοροι άρμόδιοι, άλλοι κατά καθήκον, κι' άλλοι άπό γενικώτερο επαγγελματικό ένδιαφέρον, είχαν τρέξει νά έπισκεφθούν τό σπίτι του έγκλήματος, κ' είχαν κάνει έρευνες και άναπαραστάσεις για νά ύποστηρίξουν, καθέννας, τίς άπόψεις του, και είχαν σκύψει επανειλημμένως, και είχαν περπατήσει με τά τέσσερα, για νά βρουν και για νά δουν άποτυπώματα, με σύνεργα και φακούς στο χέρι...

Αυτό τό ένδεχόμενο, τό τόσο φυσικό, του φαινόταν, τόσο άπλό κ' εύκολονόητο, λογικής τόσο χονδροειδούς, πού για έναν άστυνομικό με όσφρησι, καταντούσε σκάνδαλο νά τό υίοθετησθ! Κι' αυτός ζητούσε, διαρκώς, «πίσω άπό τά φαινόμενα», κάτι τό άσυνήθιστο, τό συνταρακτικό, τό έξεζητημένο, τό περίπλοκο... Και τό άλλο, πού, επίσης, δέν δεχόταν, ήταν ή όλοφάνερη για όλους, ένοχη του κατηγορουμένου...

Τώρα, τί σχέσι μπορούσε νά ύπάρχη, μεταξύ του φτωχού εισαγγελέως και του ύποτιθεμένου θύματός του, μόνο του Γιαννάκη τό μυαλό ήταν ικανό νά σοφισθ! Και είχε πλάσει, γι' αυτό, ό άθεόφοβος, ένα μυθιστόρημα όλάκερο, μ' έρωτες, με μιση, μ' άπιστίες, με σκοτεινά κι' άνομολόγητα συμφέροντα, με μυστηριώδεις συναντήσεις, — πού μπροστά του, άσφαλώς, θά ώχριούσαν όλα τά λαϊκά μυθιστορήματα της συνοικίας και τών περιπέτρων...

Ο Καβάσιλας, όλ' αυτά τά πράγματα, τά παρακολουθούσε μ' ένα ύφος σαρκασμού και ύπερτάτης θυμηδίας, ύφος ανθρώπου πού διασκεδάζει, — αλλά συγχρόνως και μ' ένα βαρύ ύφος πληγωμένης αξιοπρεπείας...

Κι' όταν άκουσε τή φράσι του Γιαννάκη:

— "Όσο για τό πτωχό κι' άξιολύπητο θύμα της ύποθέσεως αυτής, μόνον οίκτος άπέραντος χωρεί! 'Η στάσις του, ή συμπεριφορά του, τό άποβλακωμένο του τό θλέμμα, αυτός ό τρόπος πού μ' άτενίζει, μαρτυρούν περι της άνευθύνου διανοητικής του καταστάσεως! Πρόκειται περι ράκους άνθρώπινου, περι άκάκου κι' άβλαβούς άνθρωπαρίου, ίσως άποκρουστικού στη θέα — αλλά, κατ' ουσίαν άκινδύνου και τελείως άνικάνου νά πειράξη, έστω και τό μικρότερο ζωΰφιο...

"Όταν άκουσε, λοιπόν, αυτά τά λόγια, πετάχτηκε όλόρθος άπό τή θέσι του, σαν ταΰρος έξαγριωμένος, κ' έκανε νά χυμύξη καταπάνω του — κι' άν δέν έπεφταν οί άλλοι δίπλα του, θά τόν είχε κάνει κομμάτια...

— Ρέ σύ, του φώναξε, τυφλωμένος άπό τό κακό του, για ποιόν τά λές, αυτά, ρέ;! Ξέρεις τί σου κάνω έγώ, ρέ;! Στο πι και φι σου τό στρίβω τό λαρύγγι, ό πως τ' όσριψα και τή σ υ χ ω ρ ε μ ε ν η ς...

* * *

Τέτοιο ήταν τό άδοξο τό τέλος της σταδιοδρομίας του Γιαννάκη! 'Η φράσι «σαν τή γκάφφα του Γιαννάκη», έμεινε χρόνια στις έφημερίδες... Κι' ό ίδιος, πικραμένος άπό τότε, κ' έντελώς άπογοητευμένος, άποσύρθηκε στον τόπο πού γεννήθηκε και τελείωσε τήν άφανή ζωή του, κάνοντας τό δημοσιογράφο σε κάποιον φύλλο έπαρχιακό...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΨΑΛΛΙΔΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 16)

σελίδα που είχε θρέξει ή 'Αζιζιέ με τά δάκρυα και τό αίμα της. Και ό Γενή θέης διάβασε τά έξής:

«...Ύστερ' άπό τήν κατάκτησι, ό σουλτάνος ζήτησε νά μάθη ποιος είχε σπείρει τήν άνταρσία στις έπαναστατημένες χώρες. Και όταν έμαθε τήν άφορηή του κακού, διάταξε νά κόψουν τήν γλώσσα τριάντα χιλιάδων γυναικών, γιατί αυτές ξεσήκωσαν τόν κόσμο σ' έπανάστασι. Κ' έτσι μονάχα ή Αυτοκρατορία βρήκε τήν ήσυχία της για μιά γενεά...»

'Ο νεότουρκος κατάλαβε τότε γιατί ή 'Αζιζιέ έκοψε τή γλώσσα της...

Και όταν είδε στο πάτωμα τό ματωμένο χρυσό ψαλλίδι, έσκυψε, τό πήρε και τό βούτηξε σ' ένα ποτήρι νερό... Και τό ποτήρι αυτό τό άδειασε όλόκληρο, σμίγοντας τό κοκκινωπό ύγρo με τά δάκρυά του...

Η ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΑΣΣΟΥ ΤΩΝ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 9)

νά γλυτώσης άπό τήν συντροφιά μου.

Και μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο έγκατέλειψε τόν Ρενέ και πήγε νά συνεχίση τούς λωποδυτικούς άθλους του.

"Όσο για τόν Ρενέ, αυτός πήγε νά βρῆ τόν νέο διοικητή τών κατέργων της Γουιάννης για νά συνεννοηθῆ μαζί του για μιά μεγάλη προμήθεια κρέατος, τήν όποία έπρόκειτο νά στείλῃ στην όλλανδική Ιουιάνη και φυσικά ήθελε σχετική άδεια.

Για τόν Ρενέ Ζάν, τόν πλούσιο ζωέμπορο, όλα ήταν εύκολα κι' όλες ή δουλειές του γινόντουσαν, φθάνει νά σκορπούσε μερικά χρήματα. Στο Σαιν-Λωράν όλοι τόν εκτιμούσαν και τόν σεβόντουσαν. "Ενας μάλιστα πλούσιος κτηματίας της Γουιάννης του είχε προτείνει νά τόν παντρέψῃ με τήν κόρη του μιά έξυπνη και πεντάμορφη νέα. Κι' ό Ρενέ πού ήθελε τώρα νά ξεκουρασθῆ άπό τίς έπιχειρήσεις και τίς φασαρίες των, είχε δεχθῆ αυτήν τήν πρότασι και είχε όρίσει άκόμη και τή μέρα τών γάμων του.

— "Αμα θά παντρευθῶ, δήλωνε στον σύντροφό του, θά ξεπουλήσω όλα τά ζῶα μου και θά πάω νά ζήσω με τή γυναίκα μου σ' ένα ήσυχο και μακρυνό μέρος για νά μπορώ νά χαρώ τήν εύτυχία μου.

Μά δέν ήταν τυχερό νά πραγματοποιήσῃ αυτό τό όνειρό του. Λίγες μέρες πριν του γάμου του, ό σύντροφός του, άφου πήρε όλα τά λεφτά πού βρήκε στο ταμείο του Ρενέ, πάνω άπό πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, τό έσκασε κρυφά και έξηφανίσθη. Πριν φύγῃ όμως έγραψε ένα γράμμα στον διοικητή τών κατέργων της Γουιάννης, στον όποιο του άπεκάλυπτε πώς είχαν δραπετεύσει και τί είχαν άπογίνει οί δυο κατάδικοι, ό 'Αντρέ Λωρνιέ κι' ό «10.801».

«'Ο 'Αντρέ Λωρνιέ, του έλεγε, είνε ό σημερινός ζωέμπορος Ρενέ Ζάν, όσο για τόν «10.801» αυτός είμαι έγώ. Μά θά κάνετε άδικα τόν κόσμο νά με άναζητήσετε. Πρόλαβα και τό έσπασα άπό τήν Γουιάνη!»

'Ο διοικητής τών κατέργων άναγκάσθηκε φυσικά νά κάνει άνακρίσεις, και έξακρίβωσε ότι πράγματι πρό πέντε χρόνων είχαν δραπετεύσει αυτοί οί δυο κατάδικοι. "Ετσι συνέλαβε τόν Ρενέ Ζάν, έξήτησε τά δακτυλικά άποτυπώματά του, και όταν είδε ότι ταίριαζαν με του Λωρνιέ του εδήλωσε:

— Είμαι ύποχρεωμένος νά σε συλλάβω.

Μάταια εκείνος διαμαρτυρήθηκε ότι αυτό ήταν άδικο, άφου είχε γίνει πειά ένας τίμιος άνθρωπος!

— 'Ο νόμος είνε νόμος! του άπάντησε ό διοικητής.

Κ' έδωσε έντολή για τόν στείλου, πάλι στα κάτεργα του Μαρωνί. Για τιμωρία μάλιστα τόν έρριξε στον έκτο καταυλισμό, εκεί πού βρίσκονται οί λεπροί και οί ισοθίτες έγκληματῆαι!

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΕΝΑΣ ΠΟΝΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 30)

ούτε ό αιθέρας, ούτε τά τραντάγματα συνέφερναν τήν λιπόθυμη ξένη.

'Η γυναίκα του ξενοδόχου τότε, μαζί με τήν καμαριέρα σηκωσαν τή λιπόθυμη και τήν μετέφεραν σ' ένα δωμάτιο. 'Εκεί πέρα τήν έγδυσαν και τήν ξάπλωσαν σ' ένα κρεβάτι. 'Η "Εθελ λοιπόν, συνήλθε λιγάκι, έβγαλε ένα βαθύ άναστεναγμό και ρώτησε με σβυσμένη φωνή, χωρίς ν' άνοιξη τά μάτια της.

— Ποϋ είνε ό άνδρας μου;

'Ο πανδοχεύς πού έστεκε στο κατῶφλι του δωματίου, κατακύλησε γρήγορα στη σκάλα κ' έτρεξε μπροστά στον 'Αντρέ Νταζουά.

— Μά τί άνθρωπος είσαστε έσεεις, κύριε! του φώναξε πειραγμένος. Δέν πηγαίνετε επάνω νά δῆτε τή γυναίκα σας; 'Εκείνη ξεψυχάει στο κρεβάτι κ' έσεεις κάθεστε εδῶ πέρα σαν νά μη συμβαίνει τίποτε!...

'Ο 'Αντρέ, ύστερ' άπό τίς έπιπλήξεις αυτές άνέβηκε στο δωμάτιο πού ήταν ή "Εθελ. 'Η ξενοδόχα, τούς κύτταξε μ' ένα συμπονετικό ύφος κ' έπειτα, χωρίς νά πῆ τίποτε, θγήκε άπό τό δωμάτιο κ' έκλεισε τήν πόρτα.

'Η "Εθελε τότε άνοιξε τά μάτια της κ' έγινε ροδοκόκκινη χάν άγγελουδι.

— Πές μου, 'Αντρέ, τή ρώτησε. Δέν έπαιξα καλά τό ρόλο μου;

Μά ό 'Αντρέ δέν είχε καιρό για περιττά 'όγια. 'Αγκάλιασε τήν αγαπημένη του και τή φίλησε παράφορα στο στόμα. 'Επί τέλους! "Εσαν μόνοι!... 'Η κωμωδία τους είχε πετύχει μιά χαρά.

'Από τότε, κάθε Κυριακή πού έφευγε ό αιδεσιμώτατος, ή "Εθελ πάθαινε άπό μιά καρδιακή προσβολή σ' όλα τά ξενοδοχεία

του Σόρεγχαμ.

ΠΙΕΡ ΜΙΑ